

ת"פ 6419/05/16 - מדינת ישראל נגד ש ש

בית משפט השלום בחיפה

18 יולי 2016

ת"פ 6419-05-16 מדינת ישראל נ' ש(עציר)

בפני
בעניין: כבוד השופט זיו אריאלי
מדינת ישראל

המאשימה

נגד
ש ש

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד יפית לוי
ב"כ הנאשם: עו"ד שלומי שרון
הנאשם: בעצמו, בליווי שב"ס

גזר דין

הנאשם הורשע, במסגרת הסדר טיעון ועל פי הודאתו, בכתב אישום מתוקן, בביצוע עבירה לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 - תקיפת בן זוג הגורמת חבלה של ממש.

הסדר הטיעון אליו הגיע הצדדים לא כלל הסכמה לעניין העונש.

כעולה מכתב האישום המתוקן, הנאשם והמתלוננת היו במועד הרלבנטי בני זוג מזה כשנה. ביום 27.4.16, הטיח הנאשם במתלוננת בשיחת טלפון ביניהם, כי המתלוננת מזלזלת בו וכי כל היום לא דיברה אתו. סמוך לשעה 23:00 הגיע הנאשם לבית המתלוננת. בין הנאשם לבין המתלוננת התגלע ויכוח, במהלכו אחז הנאשם בחוזקה בזרועה של המתלוננת, ולא אפשר לה להשתחרר מאחיזתו, חרף הפצרותיה. למתלוננת נגרם 'סימן כחול' בידה הימנית, בשל מעשי הנאשם.

בטיעוני המאשימה לעונש טען ב"כ המאשימה, כי האירוע המתואר בכתב האישום המתוקן נושא בחובו חומרה מסוימת. עוד עמד ב"כ המאשימה על הפגיעה בערכים המוגנים - ערכי הכבוד והחירות, כמו גם שלמות גופה של המתלוננת, בין כותלי ביתה. לעניין מתחם העונש ההולם, נטען כי הוא נע בין 6-14 חודשי מאסר בפועל, וכן למאסר על תנאי למספר חודשים. ב"כ המאשימה הפנה לגיליון הרשעותיו הקודמות של הנאשם, הכולל הרשעה בעבירה של החזקת סכין (בגין הרשעה זו הוטל על הנאשם עונש של של"צ). ב"כ המאשימה הפנה לפסיקה התומכת בטענתו לעניין מתחם העונש ההולם.

ב"כ הנאשם טען כי תיקון כתב האישום מציב את המעשה ברף הנמוך ביותר, במדרג החומרה לעבירה בה הורשע הנאשם. לעניין הרשעתו הקודמת, נטען כי מדובר בהרשעה יחידה משנת 2014, אשר אין בה כדי להשחיר את פני הנאשם. המדובר באירוע המהווה נוף חריג באורחות חייו של הנאשם, אשר הינו אדם נורמטיבי לאורך כל שנות חייו. ב"כ הנאשם סבר עוד כי יש להתחשב בגילו של הנאשם, בעובדה כי שהה במעצר של ממש במשך קרוב לחודש ימים ובעובדה כי לאחר שהסכימה המאשימה לתיקון כתב האישום (באופן התואם את גרסתו של הנאשם), הרי שהנאשם הודה ונטל אחריות על המעשה. הודאת הנאשם חסכה זמן שיפוטי, והרשעתו מהווה לכשעצמה ענישה הולמת לביצוע העבירה. עוד נטען לנסיבותיו האישיות של הנאשם - מצבו המשפחתי, העובדה כי פוטר ממקום עבודתו בשל מעצרו הממושך ושחרורו לאחר מכן בתנאים מגבילים.

הנאשם הוסיף כי הוא מצטער על המעשה, וכי הוא משוכנע שמעשה שכזה לא יישנה על ידו לעולם.

דין והכרעה:

הנאשם נהג בצורה אלימה כלפי בת זוגו, בביתה. מדובר במעשה אלימות בזוי ומכוער, ועל בהמ"ש להבהיר הבהר היטב, הן כלפי הנאשם והן כלפי כלל הציבור, כי מעשים שכאלה פסולים, וראויים לעונש. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, לשם קביעת מתחם העונש ההולם יש להתחשב בערך החברתי הנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת וכן בנסיבות ביצוע העבירה.

על חומרת העבירה של תקיפת בן זוג נאמר לא אחת, כי על בתי המשפט לעמוד לקרבות העבירה כמגן. בשל שכיחות העבירה בקרב הציבור ופוטנציאל הסיכון הטמון בה, מצווים בתי המשפט להטיל עונשים שיהא בכוחם לגמול לנאשמים על פגיעתם הרעה, וכן להרתיע עבריינים פוטנציאליים. בע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 11.10.2007) נקבע כי:

"מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות. הציפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך משפחה ישררו יחסי אהבה, הרמוניה, וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי. יתר על כן, במסגרת המשפחה, מופעלת האלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פערי הכוחות הם גדולים כשמדובר באלימות כלפי קטינים או כלפי בת זוג [...] נפוצותן של עבירות אלה, והצורך להגן על קרבות האלימות [...], תורמים אף הם להחמרה הנדרשת בענישה בעבירות אלה"

ובע"פ 11917/04 נורדיצקי נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 19.5.2005) נקבע כי:

"בתי המשפט חזרו לא אחת על הצורך להוקיע את מעשי האלימות ולשרש תופעות אלה"

**ממחוזותינו. אין חמור מכך שאישה לא תהא מוגנת בביתה שאמור להיות מבצרה. העונש
מטרתו להוקיע את המעשה וגם להרתיע עבריינים בכוח".**

הערך המוגן בעבירה של תקיפת בן זוג נעוץ בצורך להגן על שלומו הגופני ובטחונו האישי של הפרט. כפי שעולה מעובדות כתב האישום המתוקן, על רקע ויכוח בין הנאשם לבין המתלוננת, תקף אותה הנאשם, תוך שהוא מותיר סימן כחול על ידה.

ואולם יש לזכור כי מתחם העונש ההולם אינו נסמך על עקרונות גבוהים ועל עיון תיאורטי בסעיפי חוק העונשין. ליבת מתחם העונש ההולם נטועה ב**נסיבות ביצוע העבירה**. בענייננו, מדובר באירוע אחד של אלימות. מבלי שיהיה בכך חלילה כדי להקל ראש בחומרת המעשה ובצורך לגנותו ולהוקיעו - הנאשם תפס את ידה של המתלוננת במהלך ויכוח מילולי ביניהם, ולא הרפה את אחיזתו על אף הפצרותיה של המתלוננת. למתלוננת נגרמה המטומה על זרועה, ואין כל אינדיקציה כי נזקקה לטיפול רפואי.

בדיקת הפסיקה הנוהגת במקרים דומים מעלה, כי בתי המשפט הטילו עונשים הנעים בין מאסר מותנה לבין מאסר בפועל בן מספר חודשים - הכל לפי חומרת מעשה האלימות ונסיבות המקרה:

ת.פ. (שלום-ראשל"צ) 4018/09 **מדינת ישראל נ' א.א.** - שם הורשע הנאשם בעבירה של תקיפת בן זוג הגורמת חבלה של ממש. באותן נסיבות, הנאשם אחז בחוזקה במתלוננת, הצמידה לקיר, סטר לה והפיל אותה לרצפה. למתלוננת נגרמו סימנים אדומים בידה. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר מותנה לבין מאסר בפועל.

ת.פ. (שלום-ראשל"צ) 14628-01-11 **מדינת ישראל נ' חדד** - שם הורשע הנאשם בעבירה של תקיפת בן זוג הגורמת חבלה של ממש. באותן נסיבות, במהלך ויכוח, הנאשם בעט במתלוננת ומשך בשערותיה. בהמשך, דחף הנאשם את המתלוננת מספר פעמים והיא נחבטה בגבה. למתלוננת נגרמו סימנים אדומים וסימנים הנראים כשריטות בידה, סימנים אדומים בגב, וכן סימנים כחולים על רגלה. בית המשפט השית על הנאשם עונש מאסר מותנה בלבד.

ת.פ. 8114-05-09 **מדינת ישראל נ' פלוני** - שם הורשע הנאשם בעבירה של תקיפת בן זוג הגורמת חבלה של ממש. באותן נסיבות, הכה הנאשם את המתלוננת באמצעות מקל, ונגרמו לה שריטות בידה. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר מותנה לבין מאסר בפועל למשך שבעה חודשים.

ת.פ. 12699-06-13 (שלום-ירושלים) **מדינת ישראל נ' פלוני** - שם הורשע הנאשם בעבירה של תקיפת בן זוג הגורמת חבלה של ממש. באותן נסיבות, בעקבות ויכוח שהתגלע בין הנאשם לבין רעייתו, תפס הנאשם את המתלוננת בשתי ידיו ודרך על רגלה הימנית. לאחר מכן דחף את המתלוננת. כתוצאה ממעשים אלו נגרמו למתלוננת סימנים כחולים על רגליה ועל ידיה. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר מותנה לבין שישה חודשי מאסר, שיכול וירוצו בעבודות שירות.

ב"כ המבקשת הפנה לת.פ. 23701-07-12 בעניין **גבקבוב**, שם נקבע מתחם עונש הולם נע בין שמונה לעשרים חודשי מאסר בפועל. סבורני, כי האסמכתא הנ"ל אינה בת השוואה לעניינו של הנאשם. לא מבחינת חומרת המעשים, לא מבחינת נסיבות ביצוע העבירה והרקע לה, ולא מבחינת מיהות העושה ועברו.

לסיכום, לאחר ששקלתי את הערך המוגן ומידת הפגיעה בו, את רף הענישה הנוהג וכן את נסיבות ביצוע העבירה, אני קובע כי **מתחם העונש ההולם בעניינו נע בין מאסר מותנה לבין מאסר בפועל בן שישה חודשים, אשר יכול וירוצה בדרך של עבודות שירות.**

העונש הראוי בתוך מתחם העונש ההולם:

לעניין הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, נתתי דעתי לעובדות ולנתונים הבאים:

- הנאשם, בן 30, הודה בביצוע המעשים המיוחסים לו בכתב האישום המתוקן, נטל אחריות על מעשיו והביע עליהם חרטה. הודייתו של הנאשם מגלמת לא רק חיסכון בזמן שיפוטי, אלא בנוסף חסכה את עדותה של המתלוננת, והיא מצטרפת להבעת החרטה מפי הנאשם.
- לחובת הנאשם לא רשומות הרשעות קודמות רלבנטיות. לחובתו הרשעה משנת 2007, בעבירה של החזקת סכין שלא למטרה כשרה. העבירה בוצעה בשנת 2006. מדובר ברישום שהתיישן (אם כי טרם נמחק).
- הנאשם נעצר ביום 28.4.16, ושוחרר ממעצר ביום 26.5.16. סה"כ שהה במעצר כמעט חודש ימים. לאחר שחרורו ממעצר, שהה בתנאים מגבילים עד היום.
- לטענת הנאשם, בגין מעצרו ושהייתו הלא קצרה בתנאים מגבילים אשר אינם מאפשרים את יציאתו לעבודה - הוא איבד את מקום עבודתו.

לסיכום, מעשיו של הנאשם, מבלי להקל בהם ראש, אינם מצויים ברף הגבוה של העבירה. אין כל אינדיקציה המלמדת כי מעשה האלימות נגד המתלוננת אופייני לאורחות חייו של הנאשם. בנסיבות אלו, אני סבור כי עניינו של הנאשם מצוי ברף התחתון של מתחם העונש ההולם, וכי ניתן להסתפק בענישה מתונה.

סוף דבר, אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

1. מאסר על תנאי בן 60 ימים, למשך שנתיים מהיום, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור משך תקופת התנאי עבירת אלימות נגד הגוף.

2. פיצוי למתלוננת על סך 1,500 ₪, אשר ישולם עד ליום 1.9.2016.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום.

ניתנה והודעה היום י"ב תמוז תשע"ו, 18/07/2016 במעמד הנוכחים.

זיו אריאלי , שופט